

er ikke Noget, der bedre viser Betydningen af, hvad denne Sag kan anslaaes til, end hvad den sidste ærede Taler omtalte som det, der fløte, efter at Loven af 1852 var udkommen. Da man nemlig dengang i Krigsministeriet saae, at hele denne Indskrænkning kun var en simpel Lovgivnings Sag, hvorfor man blot flyttede Grænsen, og hvorved der ikke var Spørgsmaal om Godtgjørelse, søgte man for de Eiendommers Bedkommende, der kom til at ligge indenfor den nye Demarcationslinie, at gjøre Forholdene saa strenge, at man haabede derigennem at kunne komme til saadanne Betingelser, der bedre sikrede en Godtgjørelse. Det er til Realisationen af dette forsængelige Haab — og det er det, jeg har hentydet til, og som jeg kaldte en ubillig Maade at gaae frem paa efter Loven af 1852 — man har villet bruge vore Kræfter. Men det skulle vi ikke lade os bruge til. Hvad der bedst beviser, at Krigsbestyrelsen ikke har seet denne Sag fra Besæstningens Standpunkt, er det store Communehospital. Er det en Fæstning, man der har bygget til Hjælp ved Forsvaret? Ja, der er rigtignok saa smaa Vinduer i det, at man kunde troe det; thi man kan kun daarligt troe, at det skal være et luftigt Hospital. Men for ramme Alvor er det dog et Hospital og kan ikke være Andet, men det er saa høit bygget, at det er gaaet ud over alle Servituter, saaledes at det istedetfor at være et Middel til Forsvar vil være et Middel til at indskrænke Forsvaret. Jeg skal gjerne indrømme, at Kjøbenhavns Fæstning ikke absolut er ophørt, forbi man har lagt Demarcationslinien længere ind, rykket dens Plads indenfor Søerne, thi paa dette Terrain kan der ogsaa ligge et Forsvar, som har sin Betydning ligeoverfor en Fjende med ringe Magt, der kommer pludselig og ikke har Midler til at udføre et Bombardement paa Byen; i et saadant Tilfælde kunde Voldene endnu have Betydning, naar de bleve benyttede paa en hensigtsmæssig Maade. Jeg siger derfor ikke, at det er Krigsministerens Mening at opgive Fæstningen, men jeg siger, at enten kan denne Lov ikke være kommen her med Krigsministerens Billie, eller ogsaa maa det være hans Mening, at Fæstningen skal høre op, forsaavidt den ligger i Kjøbenhavns Volde; og

bertil skal jeg endnu sige, at om en saadan Hensigt skal udføres eller ikke, vil ikke komme til at blive afhængigt deraf, om de Personer, der have Eiendomme udenfor Voldene, faae lidt Mere eller Mindre for deres Eiendomme. Skulde det imidlertid være muligt, at Indflydelser af denne Art kunde bevirke Afgjørelsen af saadanne vigtige Spørgsmaal, saa vil den ærede Rigsdagsmand (Opfermann) deri finde en Grund mere, hvorfor vi ikke i denne Sag kunne følge Regjeringen; thi saa handlede den efter smaalige Hensyn og ikke i Statens Interesse. Er det i Statens Interesse, at Kjøbenhavns Fæstningsværker, som de nu ere, skulle ophøre med at være Fæstningsværker, uden at der kommer andre i deres Sted, saa maa det udføres og vil blive udført, enten vi antage denne Lov eller ikke, og beroer det kun paa, om vi antage denne Lov eller ikke, saa er det en Grund mere til ikke at antage Loven for at det kan blive klart for Enhver, hvorpaa Loven, og hvorpaa vor Bægring hviler. Jeg troer nu ikke, at det er saaledes; jeg anfører dette imod den ærede Rigsdagsmand (Opfermann), der har gjort sig til Advocat for en Sag, som han var hængt for ikke var let at forspare, men han har imidlertid ikke derved tjent hverken Regjeringens eller Krigsbestyrelsens Interesser. Da jeg har nævnt den Indsigelse, der er gjort imod, at vi ikke slutte os til Regjeringens Forslag, vil jeg ønske, at den ærede Rigsdagsmand, som har fremført den, fra idag af vil vise os Veien, og især skal jeg opfordre ham til, hvis Forspørgsmaalet skulde komme til at foreligge, at slutte sig til Regjeringens Forslag, da det jo efter hans sidste Optringer maa være det rette, og at han derfor vil understøtte det af al sin Magt; jeg siger netop, isald dette Spørgsmaal skulde komme, idet jeg derved tager det ærede Medlem fra en Side, hvor han maa komme til at føle sig oppositionelt stillet; — men naar man vil, at han hurtigt skal komme til at forstaae, maa man røre ved det Sted, hvor det rammer. Jeg skal meget villigt indrømme, at det er en overordentlig uheldig Stilling for os, at vi saa hyppigt komme til at stille os paa det kritiserende Standpunkt ligeoverfor Regjeringens forslagene, og at vi kun med Hensyn til saadanne Sager som Salg